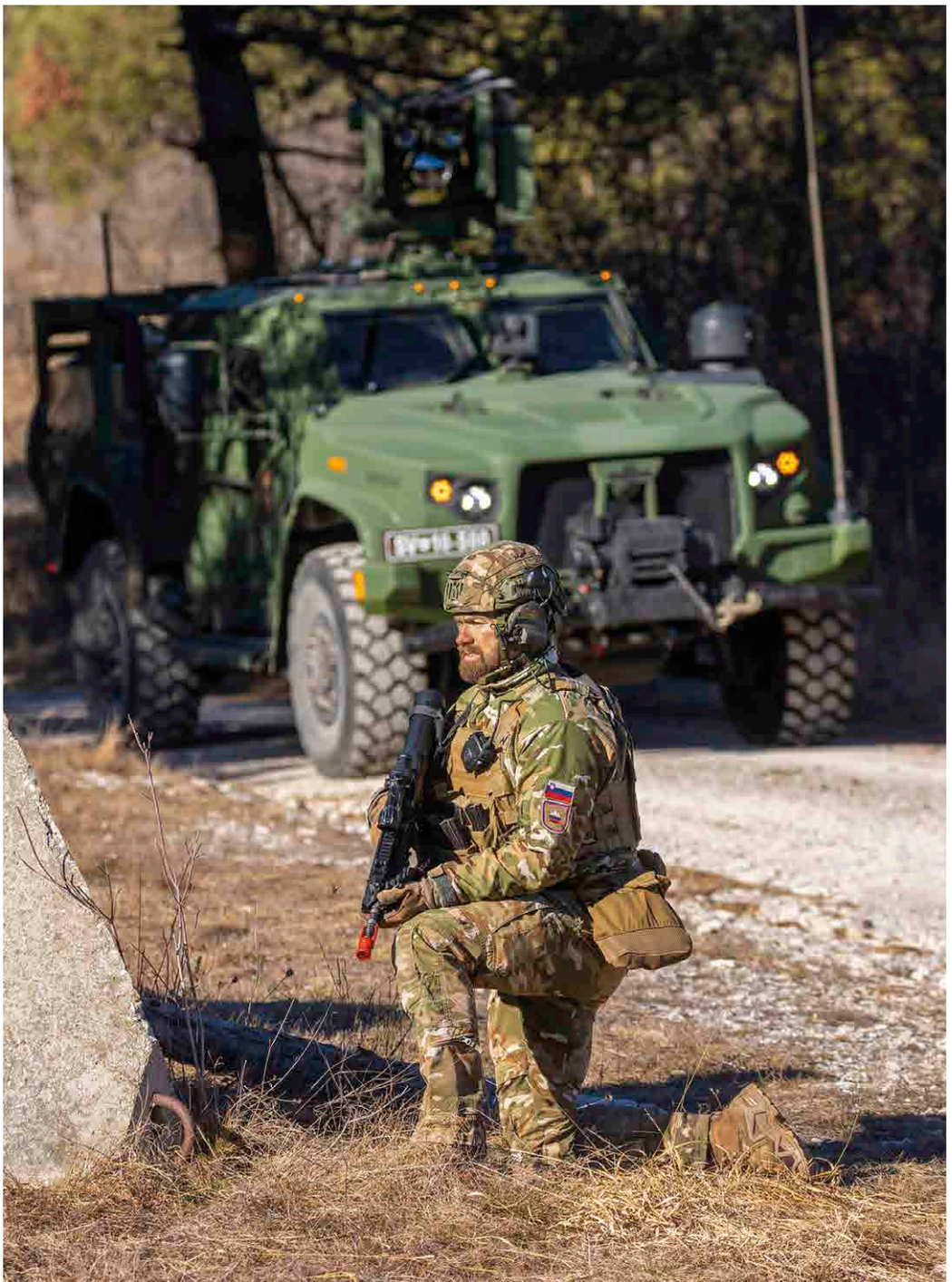

Območno združenje slovenskih častnikov Slovenska Bistrica

Suverenost 2026
35 let

Suverenost ni samoumevna, je plod poguma in enotnosti naroda

Spoštovane članice in člani Zveze slovenskih častnikov, cenjeni tekmovalci!

mag. Valentin Hajdinjak,
minister za obrambo RS

Pred petintridesetimi leti je slovensko ozemlje zapustil zadnji vojak Jugoslovanske armade. S tem se je dokončno uresničila želja številnih generacij Slovenk in Slovencev po samostojni državi. Dokazali smo, da znamo kot narod stopiti skupaj in odločno vzeti usodo v svoje roke.

Dan suverenosti je zato praznik ponosa in hvaležnosti. Spominja nas na pogum vseh, ki so branili našo mlado državo in bili zanjo pripravljeni žrtvovati tudi življenje. Med njimi ste bili številni člani Zveze slovenskih častnikov, ki še danes pomembno prispevate h krepitvi obrambne zavesti in domoljubja.

Toda suverenost ni nekaj, kar si izborimo enkrat za vselej. Vsaka generacija mora prevzeti odgovornost za njeno ohranjanje. Zato posebej cenim vaše delo z mladimi, na katere prenašate dragocene izkušnje iz časa osamosvajanja in jih ozaveščate o tem, da mir in varnost nista samoumevna.

Zveza slovenskih častnikov je pomemben partner Ministrstva za obrambo in Slovenske vojske. Zato sem z veseljem sprejel častno pokroviteljstvo nad petim državnim prvenstvom v streljanju z vojaškim pehotnim orožjem, ki ga organizira Območno združenje slovenskih častnikov Slovenska Bistrica.

Streljanje zahteva mirno roko, ostro oko in zbrano misel. Predvsem pa disciplino in odgovornost. Prav ti lastnosti sta nepogrešljivi tudi pri obrambi domovine.

Vsem tekmovalkam in tekmovalcem želim veliko športne sreče, natančnih zadetkov in prijetnega druženja. Organizatorjem pa iskrena hvala za njihov trud in predanost.

Iskrene čestitke ob dnevu suverenosti!

Vrednote osamosvojitve, ki povezujejo generacije

V več kot tridesetletnem delovanju so članice in člani Občinskega združenja slovenskih častnikov Slovenska Bistrica pomembno prispevali k naši skupnosti ter k ohranjanju vrednot domoljubja, odgovornosti in spoštovanja do slovenske zgodovine. S svojim delovanjem skrbijo tudi za ohranjanje spomina na pomembne dogodke, ki so zaznamovali našo preteklost in oblikovali našo državo.

dr. Ivan Žagar,
župan Občine Slovenska Bistrica

Med pomembnimi dejavnostmi združenja je tudi državno prvenstvo Zveze slovenskih častnikov v streljanju s polavtomatsko puško, ki ga letos že peto leto zapored posvečamo dnevu suverenosti. Ta nas spominja na zaključek osamosvojitvene poti in odhod zadnjega vojaka Jugoslovanske ljudske armade z ozemlja Slovenije.

Ob tem se s ponosom spominjamo številnih občank in občanov Občine Slovenska Bistrica, ki so v prelomnih dneh leta 1991 s pogumom in predanostjo prispevali k uresničitvi stoletnih prizadevanj za samostojno in suvereno Slovenijo. Njihova dejanja ostajajo pomemben del naše skupne dediščine in nas zavezujejo, da vrednote samostojnosti, odgovornosti in sodelovanja ohranjamo tudi danes ter jih prenašamo na prihodnje generacije.

V času številnih izzivov so sodelovanje, solidarnost in medsebojno spoštovanje še vedno pomemben temelj naše skupnosti. Naj nas spomin na čas osamosvajanja tudi danes spodbuja k odgovornemu ravnanju in dejanjem v dobro domovine.

Ob tej priložnosti se zahvaljujem Občinskemu združenju slovenskih častnikov Slovenska Bistrica za njegovo dolgoletno delo, prizadevanja in pomemben prispevek k ohranjanju spomina na našo novejšo zgodovino.

Organizatorjem iskreno čestitam za izvedbo državnega prvenstva, vsem udeležencem pa želim uspešno, varno in športno tekmovanje. Naj tudi letošnje srečanje potrdi pomen sodelovanja, tovarištva in ohranjanja vrednot, ki nas povezujejo.

Ob dnevu suverenosti naj nas spomin na prelomne dogodke leta 1991 še naprej opominja na pomen samostojnosti in odgovornosti do domovine ter nas spodbuja, da te vrednote ohranjamo tudi za prihodnje generacije.

Zveza slovenskih častnikov: Steber obrambne kulture in varuh vojaške tradicije

Krovna organizacija Zveza slovenskih častnikov predstavlja steber uresničevanja našega programa skozi sodelovanje z Ministrstvom za obrambo, pogled je usmerjen v Direktorat za obrambne zadeve ter seveda v Slovensko vojsko. Skozi našo sposobnost si prizadevamo ohranjati vojaško tradicijo ter krepitev obrambne kulture v naši družbi.

Generalmajor Dobran Božič,
predsednik ZSČ

Današnje varnostne razmere niso naklonjene miru in ko govorimo o Slovenski vojski in dvigu obrambnih izdatkov, se moramo zavedati, da smo za varnost državljanov Republike Slovenije dolžni izgraditi lastne obrambe zmogljivosti v vseh pogledih, in gre za to, da je naš vojak sodobno opremljen ter da mu ta oprema zagotavlja možnost delovanja in največjo varnost.

Zveza slovenskih častnikov je dejavna tudi na mednarodnem področju, vključeni smo v asociaciji CIOR in CISOR, kjer si izmenjujemo prakse z drugimi sorodnimi organizacijami iz zavezništva.

Čas je šel naprej in v naših programih je vedno več strokovnih vsebin, posebej se trudimo na področju dela z mladimi, kjer smo izdelali konkretne usmeritve. Več prostora imamo tudi na področju promocije vojaškega poklica, pri pridobivanju članov pogodbene rezerve, odpirajo se možnosti in potrebe pri oblikovanju strateške rezerve, kar je aktualno zdaj, ko so v nastajanju prostorske sile. Zagotovo lahko tudi nekaj več prispevamo pri sodelovanju z lokalno skupnostjo, ki je v obdobju, ko mora pripraviti določene dokumente s področja obrambe in odpornosti.

Danes smo tukaj v eni bolj dejavni organizaciji v Sloveniji, ko s krovnim dogodkom Zveze slovenskih častnikov organiziramo državno prvenstvo v streljanju z vojaškim pehotnim orožjem, v zaključnem delu pa obeležujemo 35. obletnico suverenosti Republike Slovenije. Po tej poti se zahvaljujem polkovniku Andreju Svetaniču, poveljniku 7. teritorialnega polka in podpolkovnici Mojci Lah, poveljnici 670. logističnega polka Slovenske vojske za izjemno sodelovanje z Zvezo slovenskih častnikov pri izvedbi tega dogodka.

Območnemu združenju slovenskih častnikov Slovenska Bistrica ob dnevu suverenosti

Člani Območnega združenja slovenskih častnikov Slovenska Bistrica, od leta 1994, odkar delujejo pod tem imenom, tudi letos, v spomin na odhod zadnjega časnika okupatorske jugoslovanske armade iz Slovenije, že organizirajo že petič državno prvenstvo v streljanju z vojaškim pehotnim orožjem članov Združenja Slovenskih častnikov.

Blaž Miklavčič,
glavni direktor, GH Holding, d.o.o.

Veseli nas, da bodo poleg prvenstva izvedli tudi literarni natečaj za mlade iz osnovnih šol Slovenska Bistrica, Poljčane, Oplotnica, Makole ter srednje šole Slovenska Bistrica. S tem izkazujejo skrb za ohranjanje izročila Slovenske osamosvojitvene vojne in predstavljajo vzor ter navdih mlajšim generacijam, kako je potrebno skrbeti za lastno državo.

Zato z največjim veseljem in ponosno podpiramo to prireditev z željo, da takšna druženja in tekmovalni duh ostanejo zapisana v mladih srcih tudi ko odrastejo.

Zaposleni kolektiva GH Holdinga želimo vsem udeležencem tekmovanja, častnim gostom ter vsem ostalim obiskovalcem veliko uspehov, prijetnega druženja in zdravja pri nadaljnjem delu.

S spoštovanjem!

Dan suverenosti – sklepno dejanje slovenske osamosvojitve

Praznik dan suverenosti ima v današnjih aktualnih vojaško-varnostnih razmerah povsem novo, globljo dimenzijo. Zakaj? Dan suverenosti ni le dan, ko je 25. oktobra 1991 zadnji vojak JLA zapustil ozemlje Slovenije, ampak je dan, ki zaznamuje sklepno dejanje slovenske osamosvojitve kot edinstvenega dejanja slovenskega naroda, in dan, ko je Slovenija ne le formalnopravno, ampak tudi dejansko postala suverena država.

dr. Andrej Godec,
predsednik OZSČ Slovenska Bistrica

Letošnji dan suverenosti je še posebej pomemben, saj obeležujemo 35. obletnico tega dogodka. Je pa današnji praznik tudi dan, ko se moramo glede na razmere vprašati: Kakšna je naša vojaška suverenost, kakšna je ekonomska, energetska, prehranska odpornost ali celo odvisnost?

Na to vprašanje smo častniki iskali odgovore na okrogli mizi Evropa, kam greš … 2.0 in okrogli mizi o prehranski odpornosti, ki smo jo organizirali skupaj s Centrom za evropsko prihodnost v Mariboru.

Geopolitične razmere in napetosti, številne vojne in vojna žarišča nas opominjajo, da mir in ozemeljska celovitost nista samoumevna. Energetska samooskrba, prehranska odpornost, kritična infrastruktura so stebri suverenosti in to nam da misliti, kako hitro se lahko suverenost države zamaje.

Slovenija del suverenosti, glede na to, da je članica Evropske unije in NATA, deli s tema mednarodnima zvezama in kot enakopravna članica sooblikuje evropsko prihodnost na temeljih svobode, dostojanstva in samostojnosti. Častniki se zavedamo, da je suverenost proces, ki ga s svojimi odločitvami, pripadnostjo in obrambno-varnostnimi ukrepi moramo krepiti.

Letošnje 5. državno prvenstvo Zveze slovenskih častnikov v streljanju z vojaškim pehotnim orožjem ob dnevu suverenosti in četrti literarni natečaj ob tem prazniku sta dogodka, ki krepita našo obrambno-varnostno sposobnost, krepita domoljubje, kulturo medsebojnega prijateljstva, demokracijo in zavzemanje za mir.

Iskrene čestitke ob dnevu suverenosti in ponosno praznovanje!

Literarni natečaj ob dnevu suverenosti

Četrto leto zapored je Območno združenje slovenskih častnikov Slovenska Bistrica (v nadaljevanju Združenje) razpisalo literarni natečaj kot eno izmed aktivnosti ob obeležitvi državnega praznika dneva suverenosti, ki ni dela prost dan, je pa izrednega pomena za našo domovino. Posvečen je umiku Jugoslovanske armade iz Slovenije, 25. 10. 1991 in tako je Slovenija postala dejansko suverena država.

Temeljni cilj literarnega natečaja je krepitev domoljubja in kulture miru med mladimi. K sodelovanju smo povabili učence sedmega, osmega in devetega izobraževalnega obdobja osnovnih šol z območja občin Slovenska Bistrica, Poljčane, Oplotnica in Makole ter gimnazijce in dijake ostalih programov Srednje šole Slovenska Bistrica. Razpisali smo temo **Domovina v srcu, prihodnost v naših rokah.**

Letos so se povabilu na razpis odzvale vse šole razen Osnovne šole Jožeta Pučnika Črešnjevec.

Do roka, ki so ga vsi prijavljeni upoštevali, so mentorji posredovali 47 literarnih prispevkov, kar je za devet več kot lansko leto. Z vseh sodelujočih osnovnih šol so posredovali po štiri prispevke, kot je bilo določeno v razpisu. Letos so prvič sodelovali tudi dijaki gimnazijskega programa Srednje šole Slovenska Bistrica.

Literarne prispevke je tudi letos pregledala komisija, ki so jo sestavljale Milena Furek, Aleksandra Jankovič in Metka Pristovnik, izkušene slavistke in nobena od njih ni zaposlena v eni izmed šol udeleženk.

Komisija je imela nalogo, da v skladu s pravili razpisa izbere pet najboljših prispevkov učencev osnovnih šol in prispevek dijakov gimnazijskega ter še enega dijakov ostalih programov Srednje šole Slovenska Bistrica.

Prejemniki posebnih priznanj:

Sara Gobec, 9. c, Osnovna šola Pohorskega odreda Slovenska Bistrica, prof. Janja Javornik Prosenak, mentorica.
Maja Podvršnik, 8. r, Osnovna šola Partizanska bolnišnica Jesen Tinje, prof. Maja Špes, mentorica.
Dallandyshe Islamaj, 9. b, Osnovna šola Kajetana Koviča Poljčane, prof. Darja Krajnc, mentorica.
Rene Kodrič, 9. a, Osnovna šola Kajetana Koviča Poljčane, prof. Darja Krajnc, mentorica.
Neža Kotnik, 9. a, Osnovna šola Pohorskega bataljona Oplotnica, prof. Nataša Črešnar, mentorica.
Ema Levart, 3. b, gimnazijski program Srednja šola Slovenska Bistrica, prof. Lidija Ličen, mentorica.
Mirzeta Muheljić, 2. f, poklicno-tehniško izobraževanje, Srednja šola Slovenska Bistrica, prof. Natalija Majerič, mentorica.

Ostali sodelujoči bodo prejeli priznanja za sodelovanje, ki jim jih bomo izročili na obljubljenem izletu, na katerega so vabljene tudi mentorice.

Vsem sodelujočim učenkam in učencem, dijakinjam ter mentorjem se v imenu Združenja in v lastnem imenu zahvaljujem za sodelovanje. Skupaj smo opravili izjemno delo v postavljenih rokih v razpisu.

Prav tako se zahvaljujemo vsem ravnateljicam in ravnateljem, ki so tudi tokrat prepoznali dobronamernost in vrednost našega povabila ter se odločili za sodelovanje šole na natečaju.

Ivan Janko Kovačič

Nore sanje

Hej, dragi dnevnik, spet jaz, Sara. Zdaj hodim v 9. razred osnovne šole. Pred časom smo pri uri etike govorili o domovini. Naučili smo se, da je domovina dežela, kjer živiš in si se rodil. No, s tem se popolnoma strinjam, saj je moja domovina Slovenija. O domovini sem razmišljala tudi danes na poti domov, takrat pa se je zgodilo nekaj, česar nisem pričakovala in tukaj se začne moja zgodba.

Ko je bilo danes konec pouka, sem se odpravila domov in med potjo razmišljala o tem, kaj mi domovina pravzaprav pomeni. Nenadoma sem na pločniku zagledala listek, radovedno sem ga pobrala. Na najem je pisalo: »Če bereš to pismo, pridi do pekarne.« Začudeno sem strmela v listek in se spraševala, ali je stvar resna ali pa se samo kdo šali. Nekaj časa sem oklevala, nato sem se obrnila in odšla proti pekarni. Ko sem prišla do pekarne, sem tam zagledala starejšo gospo. Takoj je opazila listek, ki sem ga še vedno držala v roki. Prišla je do mene in me začudeno vprašala: »Kje si našla ta listek?« »Pobrala sem ga s tal, medtem ko sem po končanem pouku odhajala proti domu,« sem ji prestrašeno odgovorila. Nekaj časa me je samo gledala. Nato se je ozrla naokoli, kot da bi se želela prepričati, da naju nihče ne opazuje. »Kako ti je ime in koliko si stara?« me je vprašala. S tresočim glasom sem se ji predstavila in ji povedala, da sem stara 14 let. »V redu, stopi z mano,« je odvrnila, prijela me je za roko in me odpeljala za pekarno, kjer je stala zelo stara hiša. »Kje pa sva? In kaj je tisto? Čakajte … ali je to nekakšen portal?« sem jo začudeno vprašala. Starka se je skrivnostno nasmehnila. V njenih očeh se je za trenutek zalesketalo nekaj nenavadnega. »To je prehod v stari svet, je pa še drugi portal, ki vodi v novi svet,« je odgovorila. Nekaj trenutkov sem samo nemo stala in strmela v portal. Nisem vedela, ali naj ji verjamem. Vse skupaj se mi je zdelo kot sanje. »Pridi, greva najprej v stari svet,« je spet rekla in pokazala proti portalu.

Hotela me je prijeti za roko, a sem jo umaknila, saj nisem želela iti. Mislila sem na svojo družino in prijatelje. Vse skupaj se mi je zdelo preveč čudno, zato nisem vedela, ali ji lahko zaupam. »Ne boj se, doma boš pred večerjo, ne skrbi, zaupaj mi …« je spet mirno rekla in mi podala roko. Nekaj trenutkov sem še oklevala, nato pa sem se oprijela njene zgubane roke, zaprla oči in odšli sva skozi portal v stari svet. Ko sem odprla oči, sem najprej zagledala velike zelene travnike in v daljavi mogočne gore. Zrak je bil drugačen, bolj svež in čist. Slišala sem petje ptic, šumenje dreves in oddaljeno žuborenje potoka. Okoli mene ni bilo avtomobilov, velikih hiš ali ljudi. Za trenutek sem samo stala in zrla v daljavo. Bilo je, kot da sem stopila v popolnoma drug svet. »Kje sva?« sem prestrašeno vprašala. »V starem svetu in spoznala boš, kako je bila nekoč videti naša domovina,« je odgovorila gospa. »Ampak, kako je to mogoče?« sem se spraševala. Gospa se je skrivnostno nasmehnila in se napotila po ozki gozdni poti. Sledila sem ji, čeprav sem imela v glavi še ogromno vprašanj. Po nekaj minutah sva prišli do majhne vasi. Hiše so bile lesene, ljudje pa so hodili naokoli v starih oblačilih. Nekateri so nosili košare, drugi so delali na poljih. Nenadoma sem zagledala deklico, približno mojih let. Sedela je ob vodnjaku in v rokah je držala majhno leseno igračo. Imela je dolge lase in preprosto obleko, kakršne še nikoli nisem videla. Nekaj na njej se mi je zdelo nenavadno znano, čeprav sem jo videla prvič. »Pojdi do nje,« mi je rekla gospa. Počasi sem pristopila k deklici. »Živijo,« sem rekla. Deklica me je začudeno pogledala. Očitno me ni razumela. Takrat je do mene prišla gospa in mi tiho razložila: »Slovenija takrat še ni obstajala kot samostojna država. Slovenski jezik pa se je seveda še vedno govoril. To območje je bilo takrat del Avstro-Ogrske. Ali si se že učila o prvi svetovni vojni?« Pokimala sem, ona pa je nadaljevala: »No, takrat, ko se je začela vojna, je moral moj mož oditi. Obljubil mi je, da se bo vrnil k meni in najinemu otročku, ki takrat še ni bil rojen. Ampak se ni. Ko so se vojaki vračali domov, sem komaj čakala, da ga bom zagledala. Upala sem, da bo stopil skozi vrata in me objel. Pa ga ni bilo. Veliko družin je takrat ostalo brez očetov. Tudi moja.« V očeh so se ji nabrale solze: »Sama sem morala vzgajati otroka in skrbeti za vse. Opravljala sem vsa dela, tako moška kot ženska. Ni bilo lahko, vendar sem morala ostati močna zaradi svojega otroka.« Po licu ji je spolzela solza. To me je ganilo, zato sem jo objela. Nekaj trenutkov sva stali v tišini, nato je nadaljevala: »Stara sem bila komaj šestnajst let, ko sem se poročila in kmalu zatem dobila otroka.« Pozorno sem jo poslušala. Pripovedovala mi je o svojem življenju, o strahu, čakanju in upanju. Nenadoma sem se zavedala, da se za zgodovinskimi dogodki, o katerih sem se učila v šoli, skrivajo resnične zgodbe ljudi. Ljudje so imeli svoje družine, sanje, skrbi in želje, tako, kot jih imam jaz.

Takrat se je za nama zasvetilo. Obrnila sem se in zagledala nov prehod. Bil je drugačen od tistega, skozi katerega sva prišli. Svetloba v njem je bila močna in skoraj zaslepljujoča. Gospa se je nasmehnila in me prijela za roko: »Zdaj greš v prihodnost, ljubica moja.« »V prihodnost? Kam pa?« sem začudeno vprašala. »Tvoja prapraprapraprapravnukinja te bo vzela s seboj,« mi je pojasnila. Osupnila sem: »Moja … kaj?« Gospa se je nasmehnila in me nežno potisnila

proti svetlečemu prehodu: »Pojdi. Čaka te še veliko stvari, ki jih moraš videti.«

Poslovila sem se in stopila skozi portal. Ko sem odprla oči, se je pred menoj razprostirala popolnoma drugačna Slovenija. Po nebu so leteli avtomobili, skoraj vse okoli mene pa je bilo povezano z umetno inteligenco, nekatere rastline so bile videti umetne, hiše so bile nenavadnih oblik, po ulicah so se sprehajali roboti. Začudeno sem gledala okoli sebe, saj si nisem predstavljala, da bi bila Slovenija lahko nekoč taka. Nenadoma je do mene prišlo mlado dekle. »Živijo! Ali si slučajno prišla skozi portal?« me je vprašala. Pokimala sem. »O, super! Potem ti lahko povem, kakšno je življenje tukaj,« je navdušeno nadaljevala. »Tu je skoraj vse povezano z umetno inteligenco. Kot vidiš, so celo nekatere rastline umetne.« Začudeno sem jo poslušala. »Vse se je začelo že leta 2040, ko so izumili leteče avtomobile. Pozneje je izbruhnila vojna, ki je trajala deset let, vendar smo jo preživeli in na koncu zmagali. Takrat se je svet začel še hitreje spreminjati. Dobili smo robote, umetne rastline, nekateri ljudje pa imajo celo popolnoma umetne hiše.« »Kaj pa šole?« sem jo vprašala. »Šol skoraj ni več. Uči nas umetna inteligenca. Vse je veliko bolj povezano s tehnologijo. Spoznali smo tudi neznance, s katerimi smo se borili. Ampak zdaj je vse to že preteklost.« Za trenutek je utihnila, nato pa se mi nasmehnila: »No, to je vse. Upam, da si uživala. Adijo!« »Čakaj! Kam pa greš?« sem zaklicala za njo. Toda že je izginila. V tistem trenutku je zazvonila budilka. Nekaj časa sem samo strmela v strop, nato pa le pogledala okoli sebe. Bila sem doma. Ni bilo portalov, letečih avtomobilov, robotov ali skrivnostnih gospa. Takrat sem ugotovila, da so bile vse skupaj samo sanje.

Morda so bile res samo sanje, ali pa mi je nekdo želel pokazati, kako pomembno je, kaj bomo z našo Slovenijo naredili mi. Nato sem začela razmišljati, kaj lahko naredim sama za boljšo Slovenijo. Zagotovo ne bo mogla brez umetne inteligence. Vem, da nam tehnologija lahko zelo pomaga, nikakor pa si v prihodnosti ne želim Slovenije, kjer bi bilo vse umetno. Želim si, da bi ostalo čim več naravnega in lepega, tako, kot je danes. Slovenijo imam zelo rada. Všeč so mi njene zelene gore, čiste reke in gozdovi, morje … Tu odraščam in tu je moj dom. Upam, da bo ostala taka tudi za prihodnje generacije.

Lahko noč, dnevnik.

Osnovna šola Pohorskega odreda Slovenska Bistrica
Sara Gobec 9. c

Draga domovina!

Ko slišim besedo domovina, najprej pomislim na kraj, kjer živim. Pred očmi imam gozdove, hribe, pot do šole in ljudi, ki jih srečujem skoraj vsak dan. Vse to se mi zdi tako vsakdanje, da včasih sploh ne opazim, kako veliko mi pomeni. Šele ko sem nekaj dni od doma, pogrešam znane glasove, domačo mizo in občutek, da nekam pripadam. Takrat bolje razumem, da domovina niso samo gore, reke in meje na zemljevidu. Domovina so tudi ljudje, naš jezik in spomini, ki jih ustvarjamo skupaj.

V šoli se učimo o tvoji zgodovini, toda letnice si veliko lažje zapomnim, kadar jih povežem z življenjem nekoga, ki ga poznam. Zato sem babico prosila, naj mi pove, kako je bilo, ko je bila otrok. Rodila se je, ko si bila še del Jugoslavije. Med pripovedovanjem se je večkrat nasmehnila in rekla, da je imela lepo otroštvo, čeprav so imeli manj stvari kot mi danes. Zdelo se mi je zanimivo, da se ne spominja igrač ali trgovin, ampak ljudi in vsega, kar je doživela z njimi. Za hišo so imeli velik vrt, ki je bil po njenih besedah skoraj njiva. Tam so rasli krompir, fižol in različna zelenjava. Vsa družina je poprijela za delo: nekdo je zalival, drugi plel, pridelek pa so pospravljali skupaj. Babica priznava, da kot otrok ni vedno z veseljem prijela za delo. Ko so jo prijatelji čakali zunaj, se ji je zdelo pletje neskončno dolgo. Toda pri kosilu je z užitkom jedla krompir, ki so ga pridelali sami. Ob tej zgodbi sem pomislila, kako hitro dam nekaj v nakupovalni voziček, ne da bi razmišljala, od kod je prišlo. Babica se spominja tudi dne, ko je njen starejši brat odšel služit vojaški rok. Doma je bilo nenavadno tiho, ona pa ni povsem razumela, zakaj mora za tako dolgo stran. Pogrešala je predvsem njune pogovore in drobna nagajanja. Ko mi je to povedala, sem pomislila, kako težko bi bilo meni, če bi moral kdo od mojih domačih nenadoma oditi za več mesecev. Zgodovina, o kateri beremo v učbeniku, se je za babico dogajala doma, med popolnoma vsakdanjimi stvarmi. Velik del njenega otroštva so bili tudi prijatelji z vasi. Po šoli so se zbirali zunaj in si sami izmišljali igre. Včasih so se sprli, čez nekaj minut pa že spet tekali skupaj. Igrali so se skoraj v vsakem vremenu, domov pa prihajali utrujeni in pogosto umazani. Ko poslušam babico, se mi zazdi, da so bili dnevi daljši. Seveda tudi danes hodimo ven in se družimo, vendar nas telefon hitro zmoti. To opažam tudi pri sebi. Zgodi se, da se namenim prijateljici napisati sporočilo, potem pa pol ure gledam še vse drugo. Zato je toliko lepše, kadar gremo skupaj na sprehod in telefoni ostanejo v žepih. Nekateri babičini spomini so se mi zdeli prav nenavadni. Povedala mi je na primer, da so morali vozniki v določenem obdobju paziti, kateri dan smejo natočiti gorivo. Dan naj bi bil povezan z zadnjo številko registrske tablice. Babica se podrobnosti ne spomni več natančno, a pravi, da se takrat ni dalo vedno preprosto odpeljati na bencinsko črpalko. Danes se nam zdi samoumevno, da lahko marsikaj dobimo takoj. Njena zgodba me je spomnila, da stvari, ki so za nas nekaj vsakdanjega, niso bile vedno tako dostopne. Babica je rada govorila slovensko. Pravi, da ji ni bilo prijetno, kadar se ni mogla povsod sporazumevati v svojem jeziku. Ko mi je to povedala, sem začela drugače razmišljati o slovenščini. Zame je to jezik, v katerem

se pogovarjamo doma, v katerem berem knjige, se smejim s prijatelji in napišem, kar me skrbi. Včasih se pri slovenščini jezimo nad vejicami ali pravopisom, vendar jezik ni samo šolski predmet. V njem so tudi družinske zgodbe in občutek domačnosti, zato bi bilo grozno, če slovenskih besed ne bi mogla uporabljati svobodno.

Leta 1991 si postala samostojna, država Slovenija. Babica je bila tedaj še mlajša. Spominja se, da so odrasli nestrpno poslušali novice in zaskrbljeno govorili o tem, kaj se bo zgodilo. Nekateri so bili veseli, drugi pa so se bali, saj prihodnosti ni poznal nihče. Ko danes gledam slovensko zastavo in slišim besedo osamosvojitev, pomislim tudi na to negotovost. Samostojnost ni samo datum v učbeniku. Za ljudi je bila to resnična sprememba, ki jo je doživljal vsak po svoje. Babico sem vprašala, ali je bilo življenje takrat boljše kot danes. Nekaj časa je premišljevala, nato pa rekla, da je težko primerjati. Včasih je bilo manj izbire, a se je morda več stvari popravilo in porabilo do konca. Danes imamo več možnosti, laže pridemo do informacij in se lahko hitro pogovorimo z nekom, ki je daleč stran. Po drugi strani pa se nam pogosto mudi. Njen odgovor mi je bil všeč, ker ni trdila, da je bil kateri od teh časov popoln. Vsak je imel svoje dobre in težke strani.

Tudi sama si včasih zastavim vprašanje, kakšno bi bilo moje življenje, če Slovenija ne bi postala samostojna. Odgovora ne morem poznati. Vem pa, kaj mi pomeni življenje tukaj in zdaj. Hodim v šolo, kjer se lahko učim v slovenščini. Po pouku se srečujem s prijatelji in načrtujem stvari, ki jih želim nekoč početi. Ko se vračam domov po znani poti, se počutim varno. Vem, da vsi nimajo enakih možnosti, zato si želim, da bi bila naša država poštena tudi do ljudi, ki jim je teže. O prihodnosti veliko govorimo, kot da je nekaj zelo oddaljenega. Toda po mojem mnenju se začne že pri drobnih odločitvah. Pri nas doma na primer ločujemo odpadke, vendar priznam, da včasih tudi sama kaj odložim narobe, če se mi mudi. Takrat me kdo opomni, in naslednjič sem pozornejša. Podobno je pri odnosih med ljudmi. Če v razredu opazim sošolca, ki stoji sam, ga lahko povabim v skupino. S tem ne rešim vseh težav, vendar mu morda polepšam dan, saj laže prenaša skrbi. Želim si, da bi znali bolj poslušati drug drugega. Včasih prehitro sklepamo o ljudeh, ki živijo drugače ali prihajajo od drugod. Pošteno se mi zdi, da vsi spoštujemo pravila skupnega življenja ter jezik in kulturo države, v kateri živimo. Prav tako pa se mi zdi pomembno, da človeka najprej spoznamo, preden ga sodimo. V šoli sem že doživela, da se z nekom nisem strinjala, potem pa sem po pogovoru razumela, zakaj razmišlja drugače. Ni se mi bilo treba z njim v vsem strinjati, a sva se laže spoštovala.

Draga Slovenija, tvoja prihodnost ni samo v rokah odraslih in politikov. Nekoč bomo o njej odločali tudi mi. Rada bi živela v državi, kjer bomo skrbeli za naravo, spoštovali svoj jezik in pomagali ljudem, ki potrebujejo pomoč. Ne pričakujem, da bo vse vedno popolno. Želim pa si, da bi se ob težavah znali pogovoriti in skupaj poiskati rešitev. Babica mi je s svojimi spomini pokazala, koliko se lahko v enem življenju spremeni. Zdaj bolje razumem, da bodo tudi naše današnje odločitve postale del zgodbe, ki jo bomo nekoč pripovedovali mlajšim. Ostani domovina, v kateri se ljudje lahko počutijo sprejete in varne. Jaz pa bom poskusila začeti pri sebi, saj je tudi to eden od načinov, da poskrbim za tvojo prihodnost.

Lepo te pozdravljam, Maja

Osnovna šola
Partizanska bolnišnica Jesen Tinje
Maja Podvršnik, 8. razred

Domovina v prihodnosti

Nekega dne se zbudim v pomladno jutro leta 2035, v svetu, kjer me obdajata mir in sreča. Ob pogledu na čudovito zeleno poljčansko pokrajino se spomnim, kdaj sem jo prvič začutila.

Spomin se prihoda v drugo domovino Slovenijo. Stara sem bila 9 let. Najprej smo živeli v Maistrovem Mariboru. Iz mesta pod Pohorjem smo se preselili v kraj pod Bočem. Moja prva domovina Kosovo me je peljala na novo pot, v Slovenijo, ki je zdaj moja druga domovina, kjer se je začela moja drugačna življenjska zgodba in z njo moja prihodnost. V začetku sem se spraševala, kaj se bo zgodilo z menoj, kam grem. Življenje me ni vprašalo, ali sem stara ali mlada, samo mi je izbralo druge občutke: drug

jezik, druge ljudi v drugi domovini, ki je zdaj moja nova domovina, drug dom. Obe domovini sta se združili v mojem srcu. Prihodnost je tako v mojih rokah. V eni roki je moj rojstni kraj – Prizren, v drugi so Poljčane. Materinščina in slovenščina sta del moje zgodbe, ki se nadaljuje tudi danes na to lepo, cvetoče pomladno jutro, ko jem baklavo in potico. Počutim se varno, ko vidim, da živim v času brez vojn in nasilja. Hvaležna sem, ker je mir v obeh mojih domovinah; nasilja ni več, ljudje nimajo predsodkov, ohranjam materinščino in rastem v slovenščini. Počutim se sprejeto. Ljudje me imajo radi, jaz pa njih. Sem udomačena. Tako je v prihodnosti moja domovina v mojem srcu, kjer se ponosno pretaka zaklad starega in novega.

Smo širša družina, v kateri molim za medsebojno spoštljivost. Naj bo domovina dobrih in prijaznih ljudi.

Osnovna šola Kajetana Koviča Poljčane
Dallandyshe Islamaj, 9. b

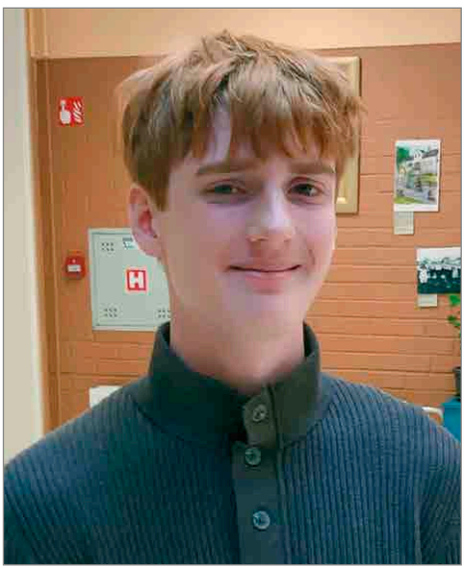
Korenine preteklosti, krila prihodnosti

Nekoč so hodili po isti zemlji,
a njihovi koraki niso bili lahki.
Za domovino so stali pogumno,
se borili za košček zemlje,
za jezik, za dom in svobodo.

Danes po tej isti zemlji hodim jaz.
Tu je moj dom, moj varen svet,
kjer lahko sanjam, se učim,
se s prijatelji družim in smejim,
svobodno govorim, ustvarjam in ljubim.
Naj bo domovina vedno v naših srcih,
naj nas povezuje, ko iščemo svojo pot.

Kar so predniki začeli nekoč,
lahko mi nadaljujemo danes.
Mi, ki imamo pred sabo prihodnost,
ki še nima napisanih vseh strani.
Naj se naše besede povežejo.
Naj naše znanje postane moč za dobro
in naše sanje razlog, da vztrajamo.

Za nami bodo ostale naše sledi,
naša dejanja in naše besede.
In če me nekoč vprašajo,
kje je moja domovina,
položil bom roko na srce in rekel:
"Tukaj je.
V meni.
V nas.
In v vsem, kar bomo skupaj ustvarili."

Osnovna šola Kajetana Koviča Poljčane
Rene Kodrič, 9. a

Domovina v srcu, prihodnost v naših rokah

Kako jaz razumem domovino? Domovina je nekaj, kar ni samo prostor, kjer živim. Domovine mi pomeni prostor, kjer se počutiš varnega in ljubljenega.

Moja država je samostojna država že 35 let. Vprašanje, ki si ga pogosto zastavljam, pa je, če bo lahko vedno samostojna? Se nam bo mogoče pridružila še kakšna druga država?

Leta 1990 so državljani današnje Slovenije dobili veliko možnost, ki je padla v njihove roke. Dobili so možnost za osamosvojitev in več kot polovica državljanov se je odločila enako. Izvolili so DA.

Tako se je začela 10-dnevna vojna. Vojna med Slovenijo in Jugoslavijo. 25. 6. 1991 je bila razglašena neodvisnost Slovenije.

Zdaj pa nazaj v sodobnost. In nazaj na vprašanje, ki si ga zastavljam. Vprašanje, ki ne bo dobilo odgovora. To vprašanje si zastavljam, saj se naša država zadnjih par tednov, mogoče tudi mesecev, pogaja z državo, ki izvaja genocid nad manjšimi in šibkejšimi državami. Nikoli ne vemo, kaj se lahko zgodi jutri. Lahko da se naša vlada odloči, da se bomo pridružili temu genocidu, ki se dogaja v Palestini. Torej, prihodnost ni popolnoma v naših rokah, v rokah nas – mladih.

Po mojem mnenju bi naša država morala podpreti žrtve genocida, ne pa podpirati tistega, ki izvaja genocid. Nikogar od vodilnih ne zanimajo naše želje. Ne zanima jih, kaj mi mislimo glede šolstva. Ko se je pojavila ideja o 8-letnem šolstvu, sem imela veliko različnih mnenj, pomislekov. Npr. 1 leto več v vrtcu. Vrtec je mesečno okoli

400 EUR, kar pomeni 4800 EUR ali več na leto. To je tista slaba plat. Slabo je tudi to, da se lahko zgodi, da bo še več otrok nepismenih, saj se bodo učili eno leto manj. Prav tako je lahko težava, da bo preveč otrok in premalo vzgojiteljev, premalo igralnic.

Želim si, da bi pomen »domovina« tudi meni pomenil našo državo in glede na to, v kakšnem stanju je trenutno, še dolgo ne bo imela takšnega pomena v mojem srcu. In srčno upam, da bo prihodnost res v naših rokah. Verjamem, da mladi lahko pripomoremo k bolj svetli prihodnosti naše domovine.

Osnovna šola Pohorskega bataljona Oplotnica
Neža Kotnik, 9. a

Domovina v srcu, prihodnost v naših rokah

Domovina ni nekaj, o čemer razmišljamo vsak dan, pa vendar jo z občutkom pripadnosti ves čas nosimo v sebi. Zapisana je nekje globoko v naših srcih in je neločljiv del naših življenj. Posebej se je zavemo ob državnih praznikih, ko izobesimo zastave, slišimo himno ali se spominjamo dogodkov, ki so oblikovali našo državo. Domovina je jezik, v katerem razmišljamo in se pogovarjamo; so kraji, ki jih poznamo; ljudje, med katerimi živimo; je občutek, da nekam pripadamo. Je tudi prostor, v katerem odraščamo, se izobražujemo, ustvarjamo in si predstavljamo svojo prihodnost. Razmišljanje o domovini zato zame ni le vprašanje pripadnosti, ampak tudi odgovornosti. Kakšno Slovenijo želimo ustvarjati in kakšna je pri tem vloga vsakega izmed nas, je zato ključno vprašanje, ki bi si ga morali zastaviti vsi.

Letos mineva petintrideset let od osamosvojitve Slovenije. Generacije, ki danes obiskujemo srednje šole, dogodkov iz leta 1991 nismo doživele. Poznamo jih predvsem iz pripovedovanja staršev, dedkov in babic, zgodovinskih zapisov in šolskih učbenikov. Prav zato se mi zdi pomembno vprašanje, kaj nam suverenost pomeni danes. Takrat je pomenila predvsem možnost, da Slovenija sama odloča o svoji politični poti in prihodnosti. Danes pa suverenost razumem širše, in sicer kot sposobnost družbe, da ohrani kulturo, znanje, samozavest, solidarnost in voljo, da sama išče odgovore na izzive časa. In teh ni malo …

Ko razmišljam o domovini, opažam, da nanjo pogosto gledamo zelo različno. Nekateri radi idealizirajo preteklost, drugi pa nenehno poudarjajo predvsem tisto, kar pri nas ni dobro. Zdi se mi, da ne prvi ne drugi pogled nista posebej koristna. Imeti rad svojo domovino po moje pomeni, da znaš ceniti, kar je dobro, in hkrati videti, kaj bi bilo treba spremeniti. Slovenija je varna, razmeroma urejena in socialno povezana država. Imamo prelepo naravno okolje, dostopno izobraževanje, bogato kulturno dediščino in svoj jezik. Hkrati pa se srečujemo z nezaupanjem v institucije, s podnebnimi spremembami, z izzivi, povezanimi s priseljevanjem, stanovanjskimi težavami mladih, pomanjkanjem delovne sile, hitrim razvojem umetne inteligence in občutkom, da posameznik na pomembne odločitve nima velikega vpliva. Prav tu se začne vprašanje prihodnosti. Mladi pogosto slišimo, da je prihodnost naša, da »na mladih svet stoji«. Ta misel zveni spodbudno, vendar je lahko tudi nekoliko nepravična. Mladi ne začenjamo iz nič. Prevzemamo svet, ki so ga oblikovale generacije pred nami, z njihovimi dosežki, pa tudi z njihovimi problemi. Zato prihodnost ni samo v rokah nas, mladih, nanjo so vplivale tudi vse prejšnje generacije, pa tudi generacija naših staršev. Naloga odraslih je ustvariti razmere, v katerih bomo mladi lahko razvijali svoje sposobnosti in uporabljali svoje znanje, naša odgovornost pa je, da ne ostanemo samo opazovalci. Prihodnosti pa ne moremo graditi vsak zase. Družba ni samo vsota posameznikov, ampak skupnost, ki lahko dobro deluje le, če med ljudmi obstajata zaupanje in pripravljenost za sodelovanje. To se začne pri povsem vsakdanjih stvareh: pri spoštovanju drugega, odgovornosti za izrečene besede, prostovoljstvu, skrbi za skupni prostor in pripravljenosti prisluhniti tudi človeku, s katerim se ne strinjamo. Demokracija namreč ni samo pravica, da povemo svoje mnenje. Pomeni tudi, da sprejmemo pravico drugega do drugačnega mnenja in da kljub razlikam znamo iskati skupne rešitve. Opažam pa, da prav to v naši družbi postaja čedalje večji izziv …

V času družbenih omrežij je informacij več kot kadar koli prej. Več informacij pa seveda še ne pomeni nujno več razumevanja. Hitre obtožbe, žaljive besede, nestrpnost in delitve se širijo hitreje in laže kot spoštljiva komunikacija in medsebojno razumevanje. Žal podobno komunikacijo vse pogosteje opažam med ljudmi, ki zasedajo najodgovornejše položaje v državi. Težko razumem, da se od nas, mladih, pričakuje spoštljiv odnos do drugače mislečih, medtem ko smo v javnosti pogosto priča žaljivkam, obtoževanju in nestrpnosti med tistimi, ki bi nam morali biti za zgled. Različna politična stališča so del demokracije,

vendar bi jih morali znati zagovarjati spoštljivo. Zato se mi zdi ena ključnih nalog prihodnosti razvijanje kritičnega mišljenja in spoštljive komunikacije med ljudmi. Domovine namreč ne varujemo samo na njenih mejah. Varujemo jo tudi tako, da znamo presojati informacije, da ne širimo neresnic, da spoštujemo človekovo dostojanstvo in da naša družba ne postane prostor stalnega sovraštva.

Pomembno se mi zdi tudi, da bomo mladi v Sloveniji videli svojo prihodnost. Povsem razumljivo je, da si želimo študirati, potovati, spoznavati druge države in morda nekaj časa tudi živeti v tujini. Odprtost v svet ne pomeni, da imamo svojo domovino zato manj radi. Nasprotno. Ko spoznavamo druge države, tamkajšnje navade in način življenja, lahko še bolje vidimo, kaj je pri nas dobro in vredno ohraniti, pa tudi, kaj bi lahko spremenili. Bolj skrb vzbujajoče bi bilo, če bi mladi odhajali zato, ker doma ne bi videli možnosti za dostojno življenje, dobro zaposlitev in uresničitev svojih ciljev. Zato si želim Slovenije, ki bo vlagala v znanje, nam omogočila, da si bomo ustvarili dom, nam nudila kakovostna delovna mesta ter ustvarjala razmere, v katerih bomo lahko razvijali svoje ideje in sposobnosti.

Prihodnost Slovenije bo odvisna tudi od tega, kaj bomo v življenju cenili in kakšen pomen bo imela za nas besedna zveza biti uspešen. Če bomo uspeh merili samo po tem, koliko kdo ima, bomo težko gradili povezano skupnost. Uspeh so tudi znanje, ustvarjalnost, pošteno delo, skrb za druge in pripravljenost nekaj prispevati k skupnosti. To ne pomeni, da moramo biti vsi enaki, ampak da bi moral vsak od nas začutiti, da njegov trud nekaj šteje, da ima možnost uspeti in da pravila veljajo za vse. Ne želim si države, v kateri je pomembneje, koga poznaš, kot kaj znaš in koliko si pripravljen narediti.

Domovina v srcu je zame občutek pripadnosti, povezanosti in ponosa, kaže pa se tudi v našem vsakodnevnem ravnanju in delovanju. Pokaže se v našem odnosu do ljudi in dela, v skrbi za naravo ter v odnosu do kulturne dediščine in jezika. Pokaže se tudi v naših odzivih na krivice in probleme. Ni dovolj samo reči, da imamo svojo domovino radi. Pomembno je, da smo zanjo pripravljeni tudi nekaj narediti.

Prihodnost Slovenije pa se ne bo oblikovala kar sama od sebe. Nastaja že danes, z našimi odločitvami, dejanji in odnosom do drugih. Res je, da posameznik ne more spremeniti vsega, lahko pa začne pri sebi. Želim si Slovenije, v kateri bomo znali ohraniti vse, na kar smo lahko ponosni, hkrati pa bomo imeli dovolj poguma, da spremenimo tisto, kar ni dobro. Predvsem pa si želim države, v kateri bomo kljub različnosti znali živeti drug z drugim in ne drug proti drugemu. Če so pred petintridesetimi leti znali stopiti skupaj za samostojno Slovenijo drugi, je zdaj naša dolžnost, da skupaj ustvarjamo Slovenijo, v kateri bomo radi živeli tudi v prihodnosti.

Srednja šola Slovenska Bistrica, gimnazijski program
Ema Levart, 3. b

Domovina v srcu, prihodnost v naših rokah

Včasih se mi zdi, da domovino najbolj začutimo takrat, ko se vračamo domov. Ne takrat, ko stojimo pred zastavo ali poslušamo himno, ampak takrat, ko skozi okno avtomobila spet zagledamo znano pokrajino. Ko se med vožnjo začnejo pojavljati kraji, ki jih poznamo, ko prepoznamo cesto, po kateri smo se tolikokrat vozili, in ko vemo, da bomo čez nekaj minut spet doma. Takrat ni treba, da nam kdo razlaga, kaj je domovina. Preprosto jo prepoznamo.

Slovenija je majhna. Če jo primerjamo z velikostjo sveta, se zdi skoraj neopazna. Pa vendar je v njej toliko različnih obrazov. Od gora do morja, od mestnih ulic do majhnih vasi, od šolskih hodnikov do domačih dvorišč. Vsak od nas ima svojo Slovenijo. Nekdo jo povezuje z jutranjo meglo nad hribi, drugi s poletjem ob morju, tretji z dežjem, ki ga opazuje skozi okno, medtem ko se odpravlja v šolo. Meni se zdi prav v teh običajnih trenutkih nekaj posebnega. Nič velikega se ne zgodi, pa vendar se zaveš, da je to prostor, v katerem se piše tvoja zgodba.

Domovina zato zame ni samo kraj, kjer živimo. So tudi občutek pripadnosti, spomini in ljudje, zaradi katerih neki prostor postane naš. Prav zato je pomembno tudi, kaj bomo s tem prostorom naredili v prihodnosti.

Na šolskih hodnikih se danes srečujejo mladi, ki bodo čez nekaj let stali na popolnoma različnih koncih življenja. Nekdo bo ostal tukaj, nekdo odšel študirat v drugo mesto, spet drugi v tujino, nekdo bo odprl svoje podjetje, drugi bo našel delo, o katerem danes sploh še ne razmišlja. Ko gledam svojo generacijo, se mi zdi skoraj neverjetno, koliko različnih prihodnosti se skriva v nas. Danes sedimo v istih učilnicah, jutri pa bomo morda odločali o tem, kako bo videti okolje, v katerem živimo.

In prav zato se pogosto sprašujem, kakšno Slovenijo bomo pustili za seboj.

Če je domovina nekaj, kar nosimo v sebi, potem je tudi prihodnost naše domovine nekaj, za kar bomo nekoč odgovorni.

Ne vem, ali bo čez dvajset let vse videti tako kot danes. Verjetno ne. Svet se spreminja hitreje, kot se je spreminjal nekoč. Tehnologija vstopa v skoraj vsak del našega življenja, poklici se spreminjajo, spreminja se način dela in tudi način, kako med seboj komuniciramo. Morda bodo nekatera dela, ki jih danes poznamo, čez nekaj desetletij videti popolnoma drugače. Morda bodo nastali poklici, za katere danes še nimamo niti imena.

Toda ne glede na to, kako drugačen bo svet, bodo v njem še vedno potrebni ljudje. Ljudje, ki bodo znali razmišljati, ustvarjati, sodelovati in prevzeti odgovornost. In prav tu se začne naša vloga. Tudi če se bo Slovenija spreminjala, bo še vedno potrebovala ljudi, ki jim bo mar zanjo in za to, kakšna bo postala.

Prihodnost Slovenije namreč ni nekje daleč pred nami. Počasi nastaja že zdaj. Nastaja v učilnicah, kjer se nekdo prvič odloči, da bo vztrajal pri predmetu, ki mu ne gre. Nastaja v majhnem podjetju, kjer nekdo prvič tvega in poskuša ustvariti nekaj svojega. Nastaja v knjižnici, kjer nekdo išče znanje, ki ga bo nekoč uporabil pri svojem delu. Nastaja na igrišču, v društvu, na odru, v laboratoriju in tudi doma, ko se mlad človek prvič resno vpraša, kaj želi narediti s svojim življenjem.

Morda se tega takrat niti ne zavedamo. Prihodnost je namreč precej tiha. Ne pride z velikim opozorilom, da je nastopil njen trenutek. Pride z majhnimi odločitvami, ki se nam danes zdijo nepomembne. Tudi majhne odločitve lahko nekoč vplivajo na domovino, v kateri bodo živeli drugi za nami.

Tudi odnos do domovine se ne pokaže samo ob praznikih. Pokaže se v tem, ali nam je mar za ulico, po kateri hodimo, za gozd, skozi katerega se sprehajamo, za človeka, ki sedi poleg nas, in za jezik, v katerem se pogovarjamo. Pokaže se takrat, ko opazimo nekaj, kar ni prav, in se vprašamo, ali bomo samo pogledali stran, ali pa bomo skušali to vsaj nekoliko popraviti, vsaj omiliti.

Morda je prav to največja odgovornost moje generacije. Nihče ne pričakuje, da bomo čez noč spremenili Slovenijo. Nihče od nas tega ne zmore. Pričakuje pa se, da bomo nekoč prevzeli nekaj, kar danes še pripada drugim. Delovna mesta, podjetja, šole, ustanove, družine, skupnosti. In ko bo prišel ta čas, bo Slovenija takšna, kot jo bomo pomagali ustvariti. Takrat se bo pokazalo, koliko nam je bilo zares mar za domovino, ki smo jo nekoč dobili od prejšnjih generacij.

Prihodnost zato ni samo vprašanje, kam bomo šli mi. Je tudi vprašanje, kaj bomo pustili za seboj. Bomo pustili prostor, v katerem se bodo lahko tudi drugi počutili tako doma, kot se zdaj počutimo mi?

Morda bo kdo rekel, da je za spremembe treba veliko. Veliko denarja, veliko vpliva, veliko ljudi. Jaz pa mislim, da se največje spremembe pogosto začnejo precej skromneje. Z eno odločitvijo. Z eno idejo. Z enim človekom, ki se odloči, da ne bo rekel: »Saj nima smisla.« Prav iz takih majhnih dejanj lahko nekoč nastane nekaj, česar danes še ne vidimo.

Zato me misel na prihodnost včasih malo prestraši, hkrati pa tudi navdušuje. Ne vemo, kaj nas čaka. Ne vemo, kdo bo ostal, kdo odšel, kdo se bo vrnil in kdo bo svojo pot našel nekje drugje. Mogoče tudi ni najpomembneje, da vsi ostanemo na istem mestu. Pomembneje je, da ne pozabimo, od kod smo prišli in kaj nam je ta domovina dala.

Človek lahko vidi svet in se nauči ogromno novega, ne da bi zato izgubil svoje korenine. Lahko odide čez mejo in se nekega dne vrne. Lahko ostane doma in kljub temu sanja o svetu. Lahko govori več jezikov, pa mu je domača beseda še vedno najbližja. Mogoče domovina prav zato ni nekaj, kar nas zadržuje, ampak nekaj, kar vzamemo s seboj.

Ko pomislim na Slovenijo, ne vidim popolne države. Vidim državo, ki ima svoje lepote in svoje težave, svoje priložnosti in svoje pomanjkljivosti. Vidim naravo, ki jo bomo morali znati ohraniti, mesta in vasi, ki se bodo še naprej spreminjala, šole, iz katerih bodo prihajale nove generacije, in mlade, ki bodo iskali svoje mesto v svetu.

Vidim tudi vprašanje, na katerega še nimamo odgovora: »Kakšna bo Slovenija, ko bo nekoč v naših rokah?«

Mogoče na to vprašanje danes še ne potrebujemo odgovora. Za zdaj je dovolj, da začnemo. Da se učimo. Da ustvarjamo. Da ne postanemo ravnodušni. Da znamo pogledati naprej, ne da bi pozabili na nazaj. Da znamo sprejeti svet, ne da bi izgubili sebe.

Kajti nekoč bomo mi tisti, ki se bomo vračali po istih cestah in gledali kraje, ki bodo medtem morda postali drugačni. Morda bomo takrat pogrešali prav tiste majhne stvari, ki jih danes skoraj ne opazimo. Znano cesto, glas domačega jezika, pogled na hribe, šolski hodnik, po katerem smo nekoč hiteli, ali občutek, da smo nekje zares doma.

In takrat bo od nas odvisno, kaj bomo videli.

Morda bomo lahko pogledali okoli sebe in rekli, da smo pustili nekaj dobrega. Da smo nekaj ohranili, nekaj izboljšali in nekaj novega ustvarili. Da nismo samo čakali na prihodnost, ampak smo jo pomagali graditi.

Domovina bo še vedno tam. Morda bo drugačna, kot je danes. Toda v njej bodo sledovi naših odločitev. Vsaka generacija namreč pusti nekaj za seboj, tudi če tega ne opazi takoj.

In takrat bomo razumeli, da domovina ni bila samo nekaj, kar smo nosili v srcu.

Bila je tudi nekaj, kar smo imeli ves čas v svojih rokah.

Srednja šola Slovenska Bistrica, poklicno-tehniško izobraževanje
Mirzeta Muheljić, 2. f

Zgodovina, domoljubje in mir skozi oči mladih

Področje dela z mladimi je v okviru OZSČ Slovenska Bistrica zadnja leta uvrščeno v programe aktivnosti OZSČ Slovenska Bistrica kot trajna naloga, v okviru katere se posebej med mladimi poudarjata in utrjujeta domoljubje in prizadevanje za mir.

OZSČ Slovenska Bistrica ob dnevu suverenosti razpisuje literarni natečaj, organizira strokovne ekskurzije za učenke in učence osnovnih šol in srednje šole in vsako leto člani in članice OZSČ ter sekcija vezistov ZSČ sodelujejo na dnevu odprtih vrat vojašnice Vincenca Repnika.

Učenke in učenci osnovne šole Pohorskega bataljona iz Oplotnice pred vhodom v Mednarodni raziskovalni center druge svetovne vojne–Spominski center sovjetskih vojnih ujetnikov STALAG XVIII. D v Melju.

Učenke in učenci iz občin Makole, Poljčane, Oplotnica in Slovenska Bistrica na obisku v Parku vojaške zgodovine Pivka.

V letu 2026 smo razpisali že četrti literarni natečaj za učence tretjega vzgojno-izobraževalnega obdobja za osnovne šole ter za dijake gimnazijskega in ostalih programov Srednje šole Slovenska Bistrica. Letošnja tema je bila Domovina v srcu, prihodnost v naših rokah. Teme drugih literarnih natečajev so bile: Moja domovina Slovenija je tako posebna, Rudolf Maister – slovenski junak, Brez nasilja za prijateljstvo ter Za mir bom govoril/a.

V obdobju 2023–2026 je na natečaju sodelovalo 155 učenk in učencev osnovnih šol ter dijakinj in dijakov Srednje šole Slovenska Bistrica, sodelovalo pa je tudi več kot 50 mentorjev. Vsi sodelujoči so se udeležili strokovnih ekskurzij in so leta 2023 obiskali Vojaški muzej Pivka, leta 2024 Vojaški muzej Slovenske vojske v Mariboru ter leta 2025 Prekmurje, kjer so si ogledali vrt spominov in tovarištva v Petanjcih, doživljajski park Expano, vojašnico Murska Sobota, kjer je nastanjen 75. teritorialni polk in stolp Vinarium pri Lendavi.

Skupaj z lokalnimi skupnostmi organiziramo strokovne ekskurzije v Maribor, na katerih si mladi ogledajo prostore nekdanjega nemškega taborišču v času druge svetovne vojne za vojne ujetnike Stalag XVIII-D in Kadetnico Maribor, kjer si v Vojaškem muzeju Slovenske vojske ogledajo razstavo »Pot do slovenske države in njene vojske«.

Vojaški muzej SV skrbi za ohranjanje vojaške zgodovinske dediščine Slovencev. Domačim in tujim obiskovalcem predstavlja slovensko vojaško zgodovino, poseben poudarek pa je na obdobju vojne za Slovenijo 1991 in na zgodovini Slovenske vojske od generala Maistra do osamosvojitve vojne leta.

Na ogledih se učenci seznanijo s pomenom razumevanja preteklosti, kar jim pomaga ceniti svoboščine, ki jih imamo danes, in poglablja vedenje o tem, zakaj sta mir in demokracija vrednoti, ki ju je treba aktivno varovati. Takšni obiski pomagajo mladim razmišljati samostojno in ne sprejemati informacij brez premisleka. Pomagajo tudi pri razvijanju njihovega kritičnega mišljenja, krepijo sočutje in človečnost ter spoštovanje človekovih pravic in zavedanje, da lahko imajo določena dejanja (ali nedelovanje) resnične posledice za druge ljudi. Predvsem pa se poudarja pomen ohranjanja spomina.

Na strokovne ekskurzije smo odpeljali več kot 180 učenk in učencev Osnovne šole Kajetana Koviča Poljčane leta 2025 in 2026, Osnovne šole Anice Černejeve Makole in Osnovne šole Pohorskega bataljona Oplotnica.

Drago Mahorko

Vzpon na Triglav v spomin na prelomne trenutke naše suverenosti

40. spominski pohod Združenja borcev za vrednote NOB, veteranov vojne za Slovenijo (ZVVS in SEVER) in slovenskih častnikov na Triglav je pomemben dogodek, s katerim v OZSČ Slovenska Bistrica zaznamujemo obletnico in se hkrati močno zavedamo pomembnosti akcije, ki so jo izvedli v letih 1941 in 1991 domoljubi, ko so na vrhu Triglava razvili slovensko zastavo. To je bil dogodek, ki je prispeval k nastajanju naše samostojne in suverene države RS.

S pogumom, predanostjo in z domoljubjem smo častniki-veterani dali in dajemo zgled, da država ni nekaj samoumevnega. Pot do samostojnosti in suverenosti naše domovine je bila zahtevna in prepričani smo, kar s ponosom dokazujemo tudi z našo udeležbo na pohodih na Triglav, da spomin na generala Maistra in borce za severno mejo, na partizane v NOB in na teritorialce v vojni za Slovenijo 1991 udejanja domoljubje kot vrednoto za našo samostojnost.

Pohod na Triglav je manifestacija osamosvojitve, je pohod za mir in praznovanje naše samostojnosti in suverenosti. Skupaj s pripadniki Slovenske vojske, ki zagotavljajo našo vojaško obrambo, danes živimo v sodobni demokratični državi, ki ve, da sta nacizem in fašizem zlo, in se z globokim spoštovanjem spominjamo vse tistih, ki so za našo suverenost darovali življenja.

dr. Andrej Godec

Z zastavo OZSČ Slovenska Bistrica na vrh Triglava: Poklon svobodi in domovini

Glasbena počastitev dneva suverenosti v Poljčanah

Orkester Slovenske vojske šteje 48 glasbenikov in je bil ustanovljen leta 1996, sestavljajo ga večinoma glasbeniki z akademsko izobrazbo. Orkester vsako leto načrtuje koncerte ob dnevu Slovenske vojske, v jesenskem terminu pripravi letni koncert, v božično-novoletnem času in drugih priložnostih pa nastopa v večjih slovenskih krajih. Kot vsi pripadniki Slovenske vojske tudi člani orkestra opravili vojaško strokovno usposabljanje.

Nastop Orkestra Slovenske vojske in vrhunske vokalistke Maje Keuc na svečanem koncertu ob dnevu suverenosti Republike Slovenije, ki sta ga organizirala Občina Poljčane in Območno združenje slovenskih častnikov Slovenska Bistrica.

To je bil nepozaben večer glasbene odličnosti. Združitev mogočnega simfoničnega zvoka Orkestra Slovenske vojske in izjemen vokal Maje Keuc sta nas je popeljala skozi preplet svežih slovenskih melodij. S ponosom in čustvi smo skupaj počastili dan suverenosti Republike Slovenije.

Ladislav Steinbacher

Orkester Slovenske vojske, ki mu svojo umetniško moč daje Mitja Dragolič, dirigent.

Izjemna Maja Keuc z Orkestrom Slovenske vojske-večer, poln čustev, ponosa in vrhunske slovenske glasbe.

Dan odprtih vrat vojašnice Vincenca Repnika Slovenska Bistrica

V petek, 4. septembra, in soboto, 5. septembra, je v Vojašnici Vincenca Repnika Slovenska Bistrica potekal dan odprtih vrat. V petek so vojašnico obiskali učenci osnovnih šol iz Slovenske Bistrice ter okoliških krajev ter dijaki Srednje šole Slovenska Bistrica, v soboto pa so bila vrata odprta za člane veteranskih in drugih organizacij, služb in društev, ki negujejo domoljubje in vojaško tradicijo.

Članice in člani OZSČ Slovenska Bistrica smo se odzvali vabilu poveljstva 7. teritorialnega polka (7. TERP) in smo se množično vključili z naslednjimi aktivnostmi (dogodki): predstavili smo dejavnosti OZSČ Slovenska Bistrica in posebej dejavnosti sekcije vezistov pri OZSČ Slovenska Bistrica, naša ekipa je sodelovala v tekmovanju kuhanja golaža in s podporo Občine Poljčane smo zagotovili sodelovanje godbe na pihala KUD Janko Živko Poljčane, kar je bilo z zadovoljstvom sprejeto.

Letos je bilo že petič organizirano tekmovanje v kuhanju golaža, na katerem se je pomerilo več kot deset ekip, med katerimi je strokovna žirija izbrala tri najboljše. Med njimi je 1. mesto dosegla ekipa OZSČ Slovenska Bistrica v sestavi Branko Vasa, Borut Vasa in Hardi Jerič.

Obiskovalcem prestavimo svojo dejavnost. Med mladimi pa pritegnejo pozornost radijske naprave, ki jih uporablja sekcija vezistov.

Na strelišču Slovenske vojske Velenik pri Slovenski Bistrici so se naši člani udeležili streljanja z avtomatsko vojaško puško in nato prišli še na dan odprtih vrat vojašnice Vincenca Repnika, kjer so se lahko okrepčali s tradicionalnim vojaškim obrokom ali pico, poskrbljeno pa je bilo tudi za najmlajše, saj so se lahko pozabavali na otroških delavnicah in otroškem poligonu.

V vojašnici Vincenca Repnika Slovenska Bistrica je nastanjen 670. logistični bataljon Slovenske vojske (670. LOGB), ki mu poveljuje podpolkovnica Mojca Lah.

Poslanstvo 670. LOGB je načrtovanje, organizacija in izvajanje oskrbovanja ter premikov in transportov za potrebe Slovenske vojske na ozemlju Republike Slovenije in v tujini. Organizira premestljive logistične module s funkcionalnega področja oskrbovanja, premikov in transporta.

670. logistični bataljon enotam Slovenske vojske zagotavlja oskrbo z blagom (hrana, voda, materialna sredstva, goriva in maziva, storitve, nastanitvene zmogljivosti v terenskih pogojih in njihovo vzdrževanje, postavitev in vzdrževanje energetskih omrežij in zagotavljanje komunalnih storitev), izvajanje prevoza materialnih sredstev, nadzor premikov na ozemlju RS in dodeljenih območjih na mednarodnih operacijah ter misijah, izvaja usposabljanje voznikov (kategorije A, C, CE in VED voznika) in zagotavlja kolektivno JRKB-zaščito premestljivim enotam SV.

Za sodelovanje na dnevu odprtih vrat vojašnice Vincenca Repnika smo od polkovnika Andreja Svetaniča, poveljnika 7. teritorialnega polka (7. TERP), prejeli pisno zahvalo, za katero smo zelo hvaležni.

Drago Mahorko

Delo z mladimi

Področje dela z mladimi je v okviru OZSČ Slovenska Bistrica zadnja leta uvrščeno v programe aktivnosti OZSČ Slovenska Bistrica kot trajna naloga, v okviru katere se posebej med mladimi poudarjata in utrjujeta domoljubje in prizadevanje za mir.

OZSČ Slovenska Bistrica ob dnevu suverenosti razpisuje literarni natečaj, organizira strokovne ekskurzije za učenke in učence osnovnih šol in srednje šole in vsako leto člani in članice OZSČ ter sekcija vezistov ZSČ sodelujejo na dnevu odprtih vrat vojašnice Vincenca Repnika.

V letu 2026 smo razpisali že četrti literarni natečaj za učence tretjega vzgojno-izobraževalnega obdobja za osnovne šole ter za dijake gimnazijskega in ostalih programov Srednje šole Slovenska Bistrica. Letošnja tema je bila Domovina v srcu, prihodnost v naših rokah. Teme drugih literarnih natečajev so bile: Moja domovina Slovenija je tako posebna, Rudolf Maister – slovenski junak, Brez nasilja za prijateljstvo ter Za mir bom govoril/a.

Mladi iz osnovne šole Kajetana Koviča iz Poljčan na obisku vojaškega muzeja Slovenske vojske v Mariboru.

V obdobju 2023–2026 je na natečaju sodelovalo 155 učenk in učencev osnovnih šol ter dijakinj in dijakov Srednje šole Slovenska Bistrica, sodelovalo pa je tudi več kot 50 mentorjev. Vsi sodelujoči so se udeležili strokovnih ekskurzij in so leta 2023 obiskali Vojaški muzej Pivka, leta 2024 Vojaški muzej Slovenske vojske v Mariboru ter leta 2025 Prekmurje, kjer so si ogledali vrt spominov in tovarištva v Petanjcih, doživljajski park Expano, vojašnico Murska Sobota, kjer je nastanjen 75. teritorialni polk in stolp Vinarium pri Lendavi.

Skupaj z lokalnimi skupnostmi organiziramo strokovne ekskurzije v Maribor, na katerih si mladi ogledajo prostore nekdanjega nemškega taborišču v času druge svetovne vojne za vojne ujetnike Stalag XVIII-D in Kadetnico Maribor, kjer si v Vojaškem muzeju Slovenske vojske ogledajo razstavo »Pot do slovenske države in njene vojske«. Vojaški muzej SV skrbi za ohranjanje vojaške zgodovinske dediščine Slovencev. Domačim in tujim obiskovalcem predstavlja slovensko vojaško zgodovino, poseben poudarek pa je na obdobju vojne za Slovenijo 1991 in na zgodovini Slovenske vojske od generala Maistra do osamosvojitve vojne leta.

Na ogledih se učenci seznanijo s pomenom razumevanja preteklosti, kar jim pomaga ceniti svoboščine, ki jih imamo danes, in poglablja vedenje o tem, zakaj sta mir in demokracija vrednoti, ki ju je treba aktivno varovati. Takšni obiski pomagajo mladim razmišljati samostojno in ne sprejemati informacij brez premisleka. Pomagajo tudi pri razvijanju njihovega kritičnega mišljenja, krepijo sočutje in človečnost ter spoštovanje človekovih pravic in zavedanje, da lahko imajo določena dejanja (ali nedelovanje) resnične posledice za druge ljudi. Predvsem pa se poudarja pomen ohranjanja spomina.

Na strokovne ekskurzije smo odpeljali več kot 180 učenk in učencev Osnovne šole Kajetana Koviča Poljčane leta 2025 in 2026, Osnovne šole Anice Černejeve Makole in Osnovne šole Pohorskega bataljona Oplotnica.

Drago Mahorko

Strelsko državno prvenstvo ZSČ: Ekipna zmaga v Brežice, posamična v Laško-Radeče

Državnega prvenstva Zveze slovenskih častnikov (ZSČ) v streljanju z vojaško puško F 2000S, ki je potekalo ob dnevu suverenosti na strelišču Velenik, se je lani udeležilo 36 ekip.

Na zmagovalni oder so se uvrstile naslednje ekipe:

1. mesto: ZSČ Brežice 1 (227 krogov)
2. mesto: OZSČ Šmarje pri Jelšah 2 (226 krogov)
3. mesto: OZSČ Laško-Radeče (224 krogov)

Med posamezniki je zlato medaljo osvojil Andrej Žibert (OZSČ Laško-Radeče) z 92 krogi. Srebrno medaljo si je pristreljal Darko Štrukelj (OZSČ Bela krajina) z 90 krogi, bronasto pa Alojz Kavčič (OZSČ Krško 1), ki je zadel 89 krogov.

Mladi član ZSČ Mark Ptičar svetovni prvak v robotiki

Dijaka Srednje elektro-računalniške šole Maribor (SERŠ) Mark Ptičar iz Starega Loga pri Slovenski Bistrici in Tadej Božičko s Ptuja sta na svetovnem prvenstvu v robotiki RoboCuP 2026 dosegla izjemen uspeh.

V mednarodni kategoriji Super Team sta Mark Ptičar in Tadej Božičko osvojila naslov svetovnih prvakov. RoboCup velja za največje svetovno tekmovanje na področju robotike in umetne inteligence, kjer ekipe tekmujejo v različnih disciplinah. Letošnje prvenstvo je v začetku julija gostil Incheon v Južni Koreji, kjer je sodelovalo 3000 tekmovalcev iz 45 držav. V kategoriji Super Team organizatorji z žrebom oblikujejo mednarodne ekipe iz tekmovalcev različnih držav, zato morajo udeleženci v zelo kratkem času vzpostaviti učinkovito sodelovanje. Tekmovalci so morali med seboj povezati dva robota, da sta lahko komunicirala in usklajeno opravljala naloge, pri čemer je bila naloga razkrita šele dan pred tekmovanjem. Izdelati so morali komunikacijski modul, prilagojen strojni zasnovi obeh robotov, nadgraditi njuno komunikacijo ter ustrezno prilagoditi programsko opremo. Dijaka Mark in Tadej sta skupaj z japonskimi kolegi nalogo izvedla brezhibno in osvojila prvo mesto. Uspeh predstavlja veliko priznanje za oba diojaka ter njunega mentorja Mirana Waldhutterja, Srednjo elektro-računalniško šolo Maribor ter slovensko znanje na področju robotike in programiranja. Z zmago na enem najuglednejših svetovnih tekmovanj sta dokazala, da se lahko uspešno merita z najboljšimi ekipami sveta. Prejela sta veliko čestitk, Marku pa je čestitke izrekel tudi dr. Ivan Žagar, župan občine Slovenska Bistrica.

Brigita Ptičar

Z leve mentor Miran Waldhutter ter dijaka Tadej Božičko in Mark Ptičar

Izjemen uspeh naše članice Brigite Ptičar

Članica Brigita Ptičar blesti na vseh športnih tekmovanjih.

Naša dolgoletna članica OZSČ Slovenska Bistrica Brigita Ptičar je zelo aktivna športnica v streljanju, metanju šolske bombice in streljanju z zračno puško in s pištolo ter v metanju pikada.

Osvojila je že pet zlatih in tri srebrne medalje v streljanju, v metanju bombice pa tri srebrne medalje in leta 2012 pokal v Brežicah. To je prejela za častnike, sicer pa ima v svoji zbirki že več kot 82 medalj, med njimi 22 zlatih.

Letos se je s strelsko sekcijo DDI Črešnjevec uvrstila na državno prvenstvo v streljanju z zračno pištolo. Državno prvenstvo je potekalo aprila 2026 na sodobnem strelišču v Ljubljani, Brigita Ptičar pa je dosegla odlično drugo mesto ter postala državna podprvakinja. Je aktivno vključena v različna rekreativna tekmovanja, kjer dosega odlične uspehe. Bila je tudi najstarejša prejemnica priznanja športnica leta 2025 na tradicionalni letošnji prireditvi športnik leta v gradu v Slovenski Bistrici.

Jožef Majcen

Častni odbor 5. državnega prvenstva ZSČ v streljanju z vojaškim pehotnim orožjem

Častni odbor

Generalmajor Dobran Božič, predsednik ZSČ,
Stotnik dr. Andrej Godec, predsednik OZSČ Slovenska Bistrica,
Polkovnik Andrej Svetanič, poveljnik 7. teritorialnega polka SV,
Podpolkovnica Mojca Lah, poveljnica 67o. logističnega bataljona SV,
Dr. Ivan Žagar, župan Občine Slovenska Bistrica,
Dr. Petra Vrhovnik, županja Občine Poljčane,
Matjaž Orter, župan Občine Oplotnica in
Franc Majcen, župan Občina Makole.

Organizacijski odbor

Predsednik dr. Andrej Godec, predsednik OZSČ Slovenska Bistrica,
Podpredsednik Iztok Leskovar, podpredsednik OZSČ Slovenska Bistrica (izvedba streljanja v sodelovanju s Slovensko vojsko),
Podpredsednik Jožef Majcen, član predsedstva OZSČ Slovenska Bistrica (izdelava štartne liste-časovnice)
Član Franc Školc, podpredsednik OZSČ Slovenska Bistrica (vezisti),
Član Ladislav Steinbacher, član predsedstva ZSČ in OZSČ Slovenska Bistrica (mediji in protokol),
Član Borut Lončarič, član predsedstva OZSČ Slovenska Bistrica (sodelovanje s SV),
Član Drago Pristovnik, član OZSČ in sekretar OZVVS Slovenska Bistrica (priprava prostora in prehrana),
Član Dušan Kuhl, član Strelskega društva praktičnega streljanja Slovenska Bistrica (delo na strelišču),
Član Alojz Gostenčnik, član OZSČ (mednarodni strelski sodnik),
Član Ivan Kovačič, Član OZSČ (koordinator razpisa o pisanju eseja o dnevu suverenosti) in
Član Drago Mahorko, sekretar OZSČ Slovenska Bistrica (koordinator in administrator).

Kulturni program

Izvajalci kulturnega programa so **Vokalna skupina Vivere, prof. Primož Rajh in učenec Osnovne šole Pohorski odred-podružnična šola Zgornja Ložnica Evgen Brence.**

Slavnostni govornik ob dnevu suverenosti Republike Slovenije je **dr. Erik Kopač**, državni sekretar na ministrstvu za obrambo.

Program povezuje **Jana Jeglič.**

Prireditev so podprli

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA OBRAMBO

Zveza Slovenskih častnikov

Slovenska vojska
670. bataljon za logistično podporo

Občina Slovenska Bistrica

Občina Poljčane

Občina Oplotnica

Občina Makole

Območno združenje veteranov
vojne za Slovenijo Slovenska Bistrica

Zveza združenj borcev za vrednote
narodnoosvobodilnega boja Slovenije

impol Aluminium Industry

RIKO

GH holding

KOMUNALA SLOVENSKA BISTRICA

MOJSTROVINA
STROJEGRADNJA • ORODJARSTVO

OBČINA SLOVENSKA BISTRICA
KRAJEVNA SKUPNOST
POHORSKI ODRED

Medijski pokrovitelji

STUDIO SB BISTRICA

tehnikpanorama

BISTRIČANI BEREMO
BISTRIČAN.SI

Izdajatelj Območno združenje slovenskih častnikov Slovenska Bistrica, zanj dr. Andrej Godec.
Urednik Ladislav Steinbacher.
Grafično oblikovanje Studio 8, d. o. o., Maribor.
Fotografija na naslovnici Bruno Toič.
Tisk Demago, d. o. o., Maribor.
Fotografije so prispevali: Jelka Kropec, Amadeja Mlakar, Marjan Kalič, Ladislav Steinbacher in arhiv Brigite Ptičar ter Območnega združenja slovenskih častnikov Slovenska Bistrica.
Naslove smo dodali v uredništvu.
Naklada 300 izvodov. Tiskano oktober 2026. Vse pravice pridržane.